

Када је Ђорђе Вукадиновић у *Утиску недеље* изјавио да му данашњи политички живот „[личи на времена за која смо мислили да су прошла](#)“ (јер, „вратио се Станко Суботић, најављено је враћање Слободана Радуловића, ту је Владимир Беба Поповић...“, па и Горан Весић), ноторне Е-новине су са поносом ускликнуле да би заправо било сјајно ако би се вратило „[време владавине српског премијера, ликвидираног атентатом 12. марта 2003](#)“.

И док Е-новине, судећи по смеру њихове пропаганде, очигледно виде Вучића као новог Ђинђића, а СНС као нови ДОС, мене читава ова наша напредњачка епопеја неодољиво подсећа на све што се збивало још пред крај наше Прве републике (1944-1990) – дакле 1988. године, и доцније. Све је ту: од стварања режима личне власти, преко типа људи из кадровског окружења Главног политичара, униформности и безобзирности медијске пропаганде, па све до експлоатације идеолошких образаца којима се оправдава групно (кликашко) запоседање и коришћење државних ресурса и синекура.

Та 1988. година била је време изузетне популарности Слободана Милошевића. Он је пробудио многа очекивања у народу. Систем је био окоштао и озбиљно компромитован, а Милошевић је нудио „брза решења“ и „антибијократску револуцију“. Изгледао је доиста као политичар „другачијег кова“ у односу на склеротичне и досадне комунистичке функционере. Но, у пакету са „нашим Слобом“ и „догађањем народа“, ишла је заправо читава војска амбициозних и безобзирних медиокритета, намерачених да попуне сва виша места у комунистичкој номенклатури.

Оно што је посебно иритирало разуман свет било је једно неподношљиво лицемерје које је пратило управо наступе људи из Милошевићевог окружења. Тој псеудобољшевичкој камарили уста су била препуна критике бирократије, „антибијократске револуције“ и светле будућности која нас чека. У ту „светлу будућност“ спадала су најразноврснија чудеса: од „шведског стандарда“, до „10.000 долара по глави становника“. Добро се сећам прве странице „Политике“, на којој је крупним словима, преко три ступца, стајао

Пише: Слободан Антонић
субота, 23 април 2016 22:22

наслов: „Србија прави турбомлазни хеликоптер“!

Но главни предуслов за дивоте које ће нас убрзо запљуснути био је тај да *они* преузму *сву* власт. Када су, после 8. седнице, запосели све функције у „ужој Србији“ могли су сасвим лепо да покажу шта знају. Али, уследила је галама да друштвени просперитет у Србији не може да наступи све док они не запоседну и све функције у обе покрајине. Када су, током 1988. и 1989, преузели покрајине, опет није могло бити напретка – сада им је недостајало да управљају и федерацијом. А када су, негде 1992, добили и федерацију (тј. оно што је од ње остало), онда су почели да се ваде на санкције, рат, опозицију, непослушне Србе у крајинама, и на шта све још не...

Некако исту матрицу пропаганде, лицемерја и алавости видим и сад. Оно што је 1988. био „турбомлазни хеликоптер“, данас је „град на води“. Оно што је ономад била „антикриминалска револуција“, данас је „борба против корупције“. Оно што је онда било „добовање народа“ сада је „рушење жутих“, а онај некадашњи „шведски социјализам“ сада се претворио у „улазак у ЕУ“. Оној некадашњој камарили сметало је што немају власт у федерацији, а овима данас смета што немају сву власт у Београду, Војводини и парламенту, те посебно што немају премијера („[јер бисмо онда брже спроводили реформе](#)“).

Као што је то добро приметио Бранко Павловић, напредњачки ловци на синекуре непрестано стварају [привид „новог почетка“](#) који ће нас коначно одвести у обиље „чим се почисте жути са власти“ „одмах по реконструкцији владе“, „убрзо после избора“... „[Тако се на обично питање – па кад ће више то боље ? – даје бесмислени одговор: ево само да узмемо сву власт](#)“.

А дотле, најважнија тачка дневног реда у нашој (диригованој) јавности, као и најважнији посао наших напредних политичара, остају „кадровска питања“ – пре свега питање ко ће бити смењен, а ко постављен на коју функцију (и, наравно, „када ће већ једном ти избори“). Наш најзаузетији политичар се у јавности представља као неко ко је посебно заузет управо тешким послом кадрирања – сетимо се само да је Вучић, према извештају наших одушевљених медија, поломио ону чувену браву на вратима баш [„у дану док је радио на финализирању списка свих директора јавних предузећа који би требало да буду смењени“](#)

“. Е баш тада, усред тог напорног и одговорног посла, њему су дошли са причом о тринаестој плати – каква дрскост!

Компрадорски консензус

Но има једна важна разлика – ако већ правимо паралелу са временом „антибирокуратске револуције“ и краја Прве републике. Држава је онда ипак била суверена. Такође, постајала је нада да је процес демократизације незауостављив и да ће народ, само ако га изневере Милошевић и његови, лако изабрати неко друго и боље руководство.

Из архиве - Зло се вратило, и шта сад?

Пише: Слободан Антонић
субота, 23 април 2016 22:22

